

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๑๑๐๔/๒๑๐๑๐

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

รหัสเรื่อง : ส1664 ลวค

รับที่ : ๘5002/54 2 ข๐๗

วันที่ : 04 พ.ค. 54 เวลา : 10:17

สำนักงานคณะกรรมการ

พัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๘๖๒ ถนนกรุงเกษม กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

สว๑ 4/๘๔

๙ พค๕๔

น.15น

๒ พฤษภาคม ๒๕๕๔

เรื่อง ผลการประชุมคณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ครั้งที่ ๑/๒๕๕๔

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

จัดเข้าวาระ..... 18 พ.ค. 2554

ด้วย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ในฐานะฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ขอเสนอเรื่อง ผลการประชุมคณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ครั้งที่ ๑/๒๕๕๔ มาเพื่อคณะรัฐมนตรีทราบ โดยเรื่องที่เสนอดังกล่าวนี้นี้เข้าข่ายที่จะต้องนำเสนอคณะรัฐมนตรีตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ.๒๕๔๘ มาตรา ๔ (๑๓) รวมทั้งเป็นเรื่องสืบเนื่องจากมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓ ทั้งนี้ เรื่องดังกล่าวมีรายละเอียด ดังนี้

๑. เหตุผลความจำเป็นที่ต้องเสนอคณะรัฐมนตรี

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (กพข.) มีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญได้แก่ การกำหนดกรอบ ทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และผลักดันให้มีการนำกรอบทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมและบูรณาการ รวมทั้งกำกับดูแลการดำเนินงานให้เป็นไปตามกรอบ ทิศทางและยุทธศาสตร์ฯ ที่กำหนดไว้ ซึ่งผลการประชุมคณะกรรมการ กพข. ครั้งที่ ๑/๒๕๕๔ นี้ เป็นเรื่องสืบเนื่องมาจากมติคณะรัฐมนตรีในคราวประชุมเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓ ที่ได้มีมติรับทราบผลการประชุมคณะกรรมการ กพข. ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓

๒. สารสำคัญ

คณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (กพข.) ซึ่งมีรองนายกรัฐมนตรี (นายไทรรงค์ สุวรรณคีรี) เป็นประธาน และ สศช. เป็นฝ่ายเลขานุการ ได้มีการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เวลา ๑๐.๐๐-๑๒.๓๐ น. ณ ห้องประชุมกรมการ ๒๑๗ อาคารรัฐสภา ๒ ชั้น ๒ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๒.๑ (ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว สศช. ได้เสนอเรื่องดังกล่าวให้คณะกรรมการ กพข. พิจารณา โดยมีข้อเสนอเพื่อพิจารณา ความเห็นและประเด็นอภิปราย และมติคณะกรรมการ กพข. ดังนี้

๒.๑.๑ ข้อเสนอเพื่อพิจารณา

สศช. เสนอคณะกรรมการ กพข. พิจารณาให้ความเห็นชอบ (ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว สรุปได้ดังนี้

/๒.๑.๑.๑...

สคค. (๐๖)๐๒

๒.๑.๑.๑ ความเป็นมา

วันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๓ คณะกรรมการรัฐมนตรีเศรษฐกิจ (รศก.) ได้มีมติมอบหมายให้คณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (กพข.) จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของประเทศในระยะยาว และเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๓ คณะกรรมการ กพข. ได้มีมติเห็นชอบกรอบการศึกษาเพื่อจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของประเทศในระยะยาว และให้ สศช. รายงานความก้าวหน้าต่อคณะกรรมการ กพข. ต่อไป

๒.๑.๑.๒ (ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว ประกอบด้วย

๑) ผลการวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานเพื่อการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว โดย วิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจมหภาค พบว่า ไทยสามารถรักษาเสถียรภาพและการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แต่การขยายตัวดังกล่าวผันผวนและชะลอตัว ความเจริญเติบโตฯ กระจุกตัวอยู่ในเมืองและภาคกลาง และมีมาตรฐานการดำรงชีวิตไม่สูง สำหรับผลการวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจในระดับจุลภาค พบว่าองค์กรธุรกิจของไทยส่วนใหญ่มีการดำเนินธุรกิจที่ไม่ซับซ้อนและไม่ทันสมัย เพราะองค์กรธุรกิจ/บริษัทส่วนใหญ่มีการใช้เทคโนโลยีและสร้างนวัตกรรมน้อยมาก เป็นต้น นอกจากนี้คุณภาพของปัจจัยแวดล้อมทางธุรกิจยังมีปัญหา เพราะแม้ว่าประเทศไทยมีลักษณะเศรษฐกิจแบบเปิด แต่บริบทการแข่งขันของธุรกิจของไทยยังคงมีอุปสรรคต่อการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันขององค์กรหลายประการ เช่น ปัญหาด้านปัจจัยการผลิต และความเชื่อมโยงของอุตสาหกรรมในลักษณะเครือข่ายยังไม่เข้มแข็ง และกฎหมายเพื่อสนับสนุนการแข่งขันที่มีอยู่ ขาดความยุติธรรมและไม่สามารถบังคับได้ตามที่กำหนด เป็นต้น

๒) ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว ประกอบด้วย (๑) พัฒนาเศรษฐกิจมหภาค เช่น พัฒนาตลาดเงินและตลาดทุน ให้เป็นแหล่งเงินทุนที่เอื้อต่อการปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการ เป็นต้น (๒) พัฒนาประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขันของสินค้าไทย เช่น พัฒนาบุคลากรในภาคผลิตและบริการให้ทันกับการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการผลิต และทบทวน ปรับปรุงกฎระเบียบและกฎหมายให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านการค้าและการลงทุน และบังคับใช้กฎหมาย เป็นต้น (๓) ยกระดับคุณภาพโครงสร้างพื้นฐาน เช่น พัฒนาให้เกิดการปรับเปลี่ยนรูปแบบการขนส่ง (Modal – Shift) ไปสู่การขนส่งในรูปแบบอื่น ๆ ที่มีต้นทุนการขนส่งต่อหน่วยต่ำและมีการใช้พลังงานที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าการขนส่งทางถนน และพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารที่ทันสมัย นอกจากนี้ปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการและพัฒนาบุคลากรโลจิสติกส์ (๔) พัฒนาคุณภาพมนุษย์ ให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคผลิตที่แท้จริง โดยเฉพาะทักษะด้านภาษา และสร้างโอกาสการเรียนรู้ (๕) พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม และ (๖) เสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการ เช่น เสริมสร้างความแข็งแกร่งของ

โครงสร้าง กลไก และกระบวนการบริหารจัดการของประเทศบนหลักธรรมาภิบาลและประชาธิปไตย และลดขนาดของภาครัฐให้เล็กกะทัดรัดและมีประสิทธิภาพ เป็นต้น

๒.๑.๒ ความเห็นประเด็นอภิปราย

๒.๑.๒.๑ ควรปรับปรุงระบบการศึกษา โดยให้ครูที่มีความสามารถในการอธิบายเป็นผู้จัดทำหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ น่าสนใจ และเข้าใจง่าย เช่น วีดิทัศน์ เป็นต้น ควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบสารสนเทศ เพื่อยกมาตรฐานการเรียนการสอนให้มีคุณภาพ และเป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งประเทศ รวมทั้งทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงการศึกษาได้อย่างทั่วถึง

๒.๑.๒.๒ ควรกำหนดกรอบระยะเวลาและจัดลำดับความสำคัญการดำเนินงานของยุทธศาสตร์ รวมทั้งกำหนดสาขาการผลิตและโครงการที่สำคัญให้ชัดเจน เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องและสามารถนำไปปฏิบัติได้ ซึ่งอาจจะพิจารณาศึกษาแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซียมาประกอบการจัดทำ เช่น ต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยสูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับต่างประเทศ ดังนั้นควรกำหนดให้ชัดเจนว่าควรแก้ไขและผลักดันด้านใด โดยควรวางกรอบระยะเวลาและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นให้ชัดเจนด้วย

๒.๑.๓ มติคณะกรรมการ กพข.

เห็นชอบกับหลักการ (ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว และมอบหมายให้ สศช. นำความเห็นของที่ประชุมไปประกอบการปรับปรุงยุทธศาสตร์ดังกล่าว และนำไปบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ ต่อไป

๒.๒ ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดและแนวทางการจัดการจุดอ่อนของประเทศไทยจากการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขัน โดย WEF และ IMD สศช. ได้เสนอเรื่องดังกล่าวให้คณะกรรมการ กพข. พิจารณา โดยมีข้อเสนอเพื่อพิจารณา ความเห็นและประเด็นอภิปราย และมติคณะกรรมการ กพข. ดังนี้

๒.๒.๑ ข้อเสนอเพื่อพิจารณา

สศช. เสนอคณะกรรมการ กพข. พิจารณาให้ความเห็นชอบผลการวิเคราะห์จุดอ่อน แนวทาง และกลไกการขับเคลื่อนการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย โดย WEF และ IMD สรุปได้ดังนี้

๒.๒.๑.๑ ความเป็นมา

วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ สศช. ได้มีหนังสือแจ้งมติคณะกรรมการ รศก. ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๓ พร้อมทั้งรายงานการศึกษาสถานภาพความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยปี ๒๕๕๒ และรายละเอียดตัวชี้วัดที่เป็นจุดอ่อนของประเทศไทยจากการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขัน โดย WEF และ IMD ไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวม ๒๔ หน่วยงาน เพื่อตรวจสอบข้อมูลและดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าว และรายงานผลการดำเนินการให้ สศช. ทราบ

๒.๒.๑.๒ ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดและแนวทางการจัดการ
จุดอ่อนของประเทศไทยจากการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขัน โดย WEF และ IMD

๑) บริหารจัดการข้อมูล จาก IMD และ WEF โดยเก็บข้อมูลของเกณฑ์ชี้วัดย่อยรายปี (Time series) ตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ ถึง ๒๕๕๓ โดย WEF มี ๑๑๗ รายการ และ IMD มี ๓๐๐ รายการ เมื่อบูรณาการข้อมูล พบว่ามีเกณฑ์ชี้วัดย่อยทั้งหมด ๔๑๗ รายการ แต่เกณฑ์บางเกณฑ์มีลักษณะคล้ายกันอยู่ ๘๗ รายการ เกณฑ์ชี้วัดย่อยที่ใช้วิเคราะห์จุดอ่อนจึงมี ๓๓๐ รายการ นอกจากนี้ได้มีการคัดเลือกตัวชี้วัดที่เป็นจุดอ่อน โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้คือ (๑) มีอันดับในปี ๒๕๕๓ เฝ้าระวัง โดยพิจารณาจากอันดับที่อยู่นอกช่วงค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของอันดับเฉลี่ย โดยเกณฑ์ชี้วัดย่อยของ WEF เลือกเฉพาะอันดับที่ ๗๐ ขึ้นไป (๑๓๙ ประเทศ) สำหรับ IMD เลือกเกณฑ์ชี้วัดย่อยที่มีอันดับที่ ๓๐ ขึ้นไป (๕๘ ประเทศทั่วโลก) (๒) มีอันดับความสามารถในการแข่งขันฯ ที่ต่ำกว่าค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของอันดับเฉลี่ยมาตลอดตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ ถึง ๒๕๕๓ ซึ่งผลการคัดเลือกเกณฑ์ชี้วัดย่อยที่เป็นจุดอ่อนเชิงโครงสร้างในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของไทย พบว่า เกณฑ์ชี้วัดย่อยทั้งหมดมี ๓๓๐ รายการ มีเกณฑ์ชี้วัดที่เป็นจุดอ่อนทั้งหมด ๑๐๙ หรือร้อยละ ๓๐.๑ ของเกณฑ์ชี้วัดย่อยทั้งหมด

๒) จุดอ่อนเชิงโครงสร้างของการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว ประกอบด้วย (๑) เศรษฐกิจมหภาค เกณฑ์ชี้วัดย่อยกลุ่มนี้อยู่ในระดับต่ำ จนกลายเป็นปัจจัยถ่วงมาโดยตลอด ได้แก่ ขาดดุลการค้า ในขณะที่การลงทุนในต่างประเทศมีลักษณะผันผวนและปรับตัวลดลงมาโดยตลอด (๒) ภาคการผลิตมีผลิตภาพการผลิตต่ำ เพราะศักยภาพของภาคเอกชนเมื่อเทียบกับต่างประเทศยังไม่สูง (๓) ปัจจัยสนับสนุนในภาคการผลิต ยังเป็นอุปสรรค เช่น ระบบสื่อสารมีปริมาณไม่เพียงพอกับความต้องการ เทคโนโลยีและนวัตกรรมของไทยยังอ่อนแอ และภาครัฐขาดประสิทธิภาพและไม่โปร่งใส เป็นต้น

๓) แนวทางการแก้ไขปัญหา แบ่งออกเป็น ๖ ด้าน ดังนี้ (๑) พัฒนาเศรษฐกิจมหภาคให้เอื้อต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน เช่น มีระบบการติดตามและประเมินผลกระทบของนโยบายเศรษฐกิจที่เป็นอุปสรรคต่อการปรับตัวของระบบเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับวัฏจักรเศรษฐกิจ เป็นต้น (๒) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น เร่งพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) เป็นต้น (๓) พัฒนาประสิทธิภาพภาคเอกชนเพื่อยกระดับสู่การผลิตฐานนวัตกรรม เช่น การเพิ่มผลิตภาพการผลิต และเสริมสร้างภาพลักษณ์ เป็นต้น (๔) พัฒนาคูณภาพและเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการภาครัฐ เช่น เสริมสร้างธรรมาภิบาลการบริหารจัดการภาครัฐ เป็นต้น (๕) พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม เช่น เพิ่มการลงทุนทางด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศ และ (๖) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เช่น เร่งพัฒนาระบบการศึกษา และเสริมสร้างสุขภาวะของคนให้มีสุขภาพแข็งแรง เป็นต้น

๒.๒.๑.๓ กลไกการขับเคลื่อน ประกอบด้วย (๑) ระดับประเทศ ขอให้นำเสนอแนะเชิงนโยบายจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไปบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (๒) ระดับส่วนกลาง คณะกรรมการ กพข. ร่วมกับคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชนเพื่อแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจ (กรอ.) จัดทำกลไกในการทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐและเอกชนในการสร้างความเข้าใจในประเด็นต่างๆ แก่ผู้ประกอบการ เพื่อสร้างความมั่นใจและ

/สะท้อน...

สศค. (๐๖)๐๒

สะท้อนภาพพจน์ที่ดีของการดำเนินธุรกิจในประเทศไทย และ (๓) ระดับภูมิภาค คณะกรรมการ กพข. สำนักงาน สศช. ในภูมิภาค ร่วมกับคณะกรรมการ กรอ.จังหวัดและกลุ่มจังหวัด จัดทำกลไกในการทำงาน ร่วมกันเช่นเดียวกับในส่วนกลาง

๒.๒.๒ ความเห็นประเด็นอภิปราย

๒.๒.๒.๑ ควรวางแผนพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทยให้มีความชัดเจน และต้องดำเนินการพัฒนาดังแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นไป

๒.๒.๒.๒ ควรวางแผนพัฒนาอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศพร้อมกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ตลอดจนปรับค่านิยมต่อการศึกษาในสายอาชีวศึกษาควบคู่ไปกับการจัดทำเส้นทางอาชีพ (Career Path) ให้มีความชัดเจน เช่น การพิจารณาให้ค่าตอบแทนของบุคลากรที่จบจากสายอาชีวะ โดยคำนึงถึงประสบการณ์ในการทำงานมากกว่าวุฒิการศึกษาเพียงอย่างเดียว จะทำให้เกิดความทัดเทียมกับระดับปริญญาตรี เป็นต้น

๒.๒.๒.๓ ควรศึกษาการวางแผนยุทธศาสตร์ของประเทศ มาเลเซีย ที่มีการจัดการอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ มีการวางแผนระดับชาติในระยะยาว และวางกลยุทธ์ การพัฒนาระดับภูมิภาคที่ชัดเจน รวมทั้งมีการวิเคราะห์ประเมินผลการดำเนินงานด้วย สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะว่ามาเลเซียมีความมั่นคงทางการเมืองสูง ประกอบกับรัฐบาลมีความเด็ดขาดและต่อเนื่องในการ ดำเนินนโยบาย และดึงดูดให้ภาคเอกชนที่มีความสามารถและเข้มแข็งเข้ามามีส่วนร่วม จึงทำให้การจัดการ และการดำเนินนโยบายของประเทศมาเลเซียมีความต่อเนื่องและเป็นรูปธรรม

๒.๒.๓ มติที่ประชุม

เห็นชอบกับผลการวิเคราะห์จุดอ่อน แนวทาง และกลไกการ ขับเคลื่อนการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และมอบหมายให้ สศช. ร่วมกับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการวิเคราะห์ในรายละเอียดและตั้งเป้าหมายตัวชี้วัดด้านขีดความสามารถในการแข่งขันระดับย่อยในแต่ละหมวดให้ชัดเจน

๒.๓ สรุปผลการหารือร่วมกับ World Economic Forum เกี่ยวกับการจัดอันดับของไทยในรายงาน Global Competitiveness Report 2010 - 2011 สศช. รายงานผลการ หารือดังกล่าวให้คณะกรรมการ กพข. ทราบ โดยมีประเด็นและผลการหารือ ความเห็นและประเด็น อภิปราย และมติคณะกรรมการ กพข. ดังนี้

๒.๓.๑ ประเด็นและผลหารือ

สศช. รายงานประเด็นและผลการหารือกับ World Economic Forum เกี่ยวกับการจัดอันดับของไทยในรายงาน Global Competitiveness Report 2010 - 2011 ซึ่งเป็นเรื่องสืบเนื่องมาจากมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ ที่รับทราบและ เห็นชอบตามมติคณะกรรมการรัฐมนตรีเศรษฐกิจ ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ในเรื่องสรุปผลการหารือร่วมกับ WEF ตามที่กระทรวงการต่างประเทศได้นำเสนอ และมอบหมายให้ สศช. ดำเนินการ ดังนี้ (๑) รับความเห็นของกระทรวงการต่างประเทศไปประกอบการจัดทำยุทธศาสตร์ การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในระยะยาว (๒) ผลักดันภาคเอกชนที่มี

ศักยภาพในการเข้าร่วมเป็นสมาชิกของ WEF (๓) ให้ สศช. เป็นหน่วยงานเจ้าภาพหลักในการรวบรวมและบูรณาการข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องสำหรับการจัดอันดับของประเทศไทยที่จะให้แก่ WEF โดยให้กระทรวงการต่างประเทศเป็นหน่วยงานสนับสนุนและประสานงานเพื่อการดังกล่าว สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๒.๓.๑.๒ WEF ปรับลดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย เป็นอันดับที่ ๓๘ ในปี ๒๕๕๓-๕๔ จากอันดับที่ ๓๖ ในปี ๒๕๕๒-๕๓ มีสาเหตุมาจาก (๑) การจัดอันดับของไทยในบางเกณฑ์ชี้วัดปรับลดลงอย่างมาก (๒) จำนวนประเทศที่ได้รับการจัดอันดับเพิ่มมากขึ้นจาก ๑๓๓ ประเทศ เป็น ๑๓๙ ประเทศ (๓) หลักเกณฑ์การวิเคราะห์ของ WEF ที่ให้ความสำคัญกับข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นมากกว่าข้อมูลเชิงประจักษ์ ในสัดส่วน ๗๐:๓๐ และข้อมูลเชิงประจักษ์ส่วนใหญ่ได้จากองค์การระหว่างประเทศ โดยไม่ได้ตรวจสอบกับข้อมูลแหล่งอื่นๆ

๒.๓.๑.๓ ข้อเสนอและความเห็นของกระทรวงการต่างประเทศ สรุปได้ดังนี้ (๑) ภาครัฐจัดส่งข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ทันสมัยล่าสุด ให้กับ WEF และองค์การระหว่างประเทศที่ดูแลข้อมูลตัวเลขที่สำคัญในช่วงเดือนพฤษภาคม-มิถุนายนของทุกปี (๒) ทาร่วมกับผู้ประสานงานของ WEF ในไทยถึงแนวทางการขยายเครือข่ายการสนับสนุนของภาคเอกชนไทย รวมทั้งเสนอให้ผู้แทนจากหอการค้าต่างประเทศ เข้ามาร่วมตอบแบบสอบถามด้วย (๓) เสนอให้ WEF พิจารณาเพิ่มผู้ประสานงานในประเทศไทยที่เป็นผู้แทนจากภาคเอกชน อาทิ สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย และสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อส่งเสริมการสร้างเครือข่ายของภาคเอกชนกับ WEF และสนับสนุนให้ผู้ประสานงานของ WEF ในประเทศไทยสามารถเข้าถึงเครือข่ายของภาคธุรกิจได้

๒.๓.๒ ความเห็นและประเด็นอภิปราย

๒.๓.๒.๑ การขยายเครือข่ายการสนับสนุนของภาคเอกชนไทยในการเข้าร่วมตอบแบบสอบถามของหอการค้าต่างประเทศควรเพิ่มผู้แทนหอการค้าญี่ปุ่น นอกเหนือจากผู้แทนหอการค้าอเมริกันด้วย เนื่องจากเป็นกลุ่มผู้ลงทุนส่วนใหญ่ของประเทศไทย สำหรับการจัดเก็บข้อมูลที่ทำให้ได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่สำคัญ ได้แก่ ความไม่ทันสมัย ความไม่เพียงพอ และความไม่ครบถ้วนของข้อมูล รวมทั้งจำนวนการตอบแบบสอบถามที่มีน้อย ประกอบกับการไม่ให้ความสำคัญในการตอบแบบสอบถามของผู้บริหารทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

๒.๓.๒.๒ การตอบแบบสอบถามต้องตอบให้ตรงกับความเป็นจริงและผู้บริหารต้องให้ความสำคัญในการตอบแบบสอบถาม เพราะคำถามส่วนใหญ่เป็นคำถามที่ต้องการคำตอบในรายละเอียดเชิงลึก ซึ่งผู้บริหารจะเป็นผู้ทราบข้อมูลที่ถูกต้องมากที่สุด ทั้งนี้เพื่อให้การประเมินจัดอันดับประเทศไทยอยู่บนพื้นฐานความถูกต้องของข้อมูล อย่างไรก็ตาม ในด้านการออกแบบสอบถามต้องให้มีความกระชับและคำถามต้องมีความชัดเจนเพื่อเป็นการช่วยประหยัดเวลาให้กับผู้บริหาร และเป็นการกระตุ้นให้มีการตอบแบบสอบถามเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ สศช. จะเข้าไปช่วยเป็นแกนกลางในการประสานงานระหว่างผู้ประสานงาน WEF ในประเทศไทย คือ สถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจ ศศินทร์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยร่วมกับภาคเอกชน เช่น สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสมาคมธนาคารไทย ต่อไป

๒.๓.๓ มติคณะกรรมการ กพข.

รับทราบสรุปผลการหารือร่วมกับ World Economic Forum เกี่ยวกับการจัดอันดับของไทยในรายงาน Global Competitiveness Report 2010 – 2011 ตามที่ สศช. เสนอ

๒.๔ ผลการประชุมเวทีหารือเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum: WEF) ประจำปี ๒๕๕๔ สศช. ได้รายงานเรื่องดังกล่าวให้คณะกรรมการ กพข. ทราบ โดยมีผลการประชุมเวทีหารือเศรษฐกิจโลกฯ ความเห็นและประเด็นอภิปราย และมติคณะกรรมการ กพข. ดังนี้

๒.๔.๑ ผลการประชุมเวทีหารือเศรษฐกิจโลก ประจำปี ๒๕๕๔

สศช. รายงานผลการเดินทางไปร่วมประชุมเวทีหารือเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum: WEF) ประจำปี ๒๕๕๔ ครั้งที่ ๔๑ ของนายกรัฐมนตรีและคณะ ระหว่างวันที่ ๒๘ - ๓๐ มกราคม ๒๕๕๔ ณ เมืองดาวอส ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ภายใต้หัวข้อ “Shared Norms for the New Reality” ที่สะท้อนถึงความกังวลของผู้นำโลกเกี่ยวกับสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นใหม่ในโลก ภายหลังวิกฤติเศรษฐกิจโลก ซึ่งมีความซับซ้อนและเชื่อมโยงระหว่างกัน (Interconnectivity) มากขึ้น รวมถึงความเสื่อมถอยของคุณค่าและหลักการที่ประชาคมยึดถือร่วมกัน เป็นผลให้ความเชื่อมั่นของสาธารณชนต่อความเป็นผู้นำของรัฐลดลง นอกจากนี้ ยังคาดการณ์ถึงแนวโน้มการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองในอนาคต สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๒.๔.๑.๑ สถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นใหม่ (New Reality) ประกอบด้วย (๑) การมีหลายขั้วอำนาจ คาดการณ์ว่าในอีก ๑๐ ปี ขนาดเศรษฐกิจของประเทศเศรษฐกิจใหม่ โดยเฉพาะกลุ่ม BRICs จะขยายมากกว่าขนาดเศรษฐกิจของสหรัฐฯ ในปัจจุบัน (๒) การแข่งขันทางเศรษฐกิจจะมีความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะด้านนวัตกรรม (๓) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ทำให้ความต้องการธุรกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและเพื่อสังคมเพิ่มมากขึ้น

๒.๔.๑.๒ ทิศทางแนวโน้มเศรษฐกิจโลก (Economic Outlook) จะฟื้นตัวตลอดปี ๒๕๕๔ แต่การฟื้นตัวจะเชื่องช้าและมีระดับที่แตกต่างกัน โดยปัจจัยเสี่ยงที่อาจส่งผลกระทบ ดังนี้ ประเทศในกลุ่มยูโรโซนขาดดุลยุดการณ์การขยายตัวทางเศรษฐกิจ และเผชิญกับปัญหาเงินเฟ้อ ในขณะที่สหรัฐฯ ยังต้องเผชิญปัญหาขาดดุลงบประมาณมหาศาล นอกจากนี้ อนาคตของตลาดเกิดใหม่ไม่ได้สดใสอย่างเต็มที่ เนื่องจากต้องเผชิญแรงกดดันจากปัจจัยต่างๆ เช่น อัตราเงินเฟ้อสูงขึ้นต่อเนื่อง ปัญหาความโปร่งใสและคอร์รัปชัน เป็นต้น

๒.๔.๑.๓ การปฏิรูปธนาคารและสถาบันการเงิน เพื่อป้องกันวิกฤตการณ์ทางการเงินที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและที่อาจเกิดในอนาคต ดังนั้น ต้องมีการวางกฎระเบียบใหม่ เพื่อควบคุมการดำเนินการของธนาคารและสถาบันการเงิน การจัดวางกลไกช่วยเหลือทางการเงินในระดับภูมิภาค และกฎระเบียบใหม่ต้องบังคับใช้กับทุกประเทศ

๒.๔.๑.๔ ยุทธศาสตร์การเจริญเติบโตรูปแบบใหม่ (New Growth Strategy) เพื่อสนับสนุนการเจริญเติบโตแบบสมดุล เท่าเทียม ยั่งยืน มีนวัตกรรม และมั่นคง (balanced, inclusive, sustainable, innovative, and secure growth) กล่าวคือ ประเทศยากจน

/ไม่ได้รับ...

สศช. (๐๖)๐๒

ไม่ได้ได้รับประโยชน์จากโลกาภิวัตน์ ก่อให้เกิดปัญหาเชิงโครงสร้างในศตวรรษที่ ๒๑ นำไปสู่ความเสื่อมโทรมทางสิ่งแวดล้อม แยกแยกทางสังคม ไม่เท่าเทียมกัน และยากจน ที่ประชุมจึงเรียกร้องให้รัฐบาลทั่วโลกร่วมมือแก้ปัญหาผ่านการสนทนาระหว่างผู้นำทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อหาแนวทางการจัดการและสร้างบรรทัดฐานร่วมกัน นอกจากนี้ นายกรัฐมนตรีไทยได้แสดงวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการเสริมสร้างการเจริญเติบโตที่มีคุณภาพ ทัวถึง เท่าเทียม (Inclusive Growth) ภายหลังวิกฤตเศรษฐกิจโลก โดยเน้นย้ำถึงความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการปฏิรูประบบระดับโลกอย่างต่อเนื่อง ตระหนักถึงความรับผิดชอบร่วมกันต่อผลกระทบจากการดำเนินนโยบายของตนเอง และการให้ความสำคัญต่อการปฏิรูประบบเศรษฐกิจภายในประเทศ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันของเศรษฐกิจตนเอง

๒.๔.๑.๕ การสนับสนุน G20 Agenda เนื่องจาก G20 มีสถาบันที่มีศักยภาพและเป็นความหวังสูงสุดที่จะช่วยกำหนดทิศทางระบบการปกครองรูปแบบใหม่และแบบจำลองภาวะผู้นำของบริษัทข้ามชาติใหม่ๆ ภายหลังวิกฤตเศรษฐกิจโลก ซึ่งความสำเร็จของ G20 ขึ้นอยู่กับความร่วมมือในลักษณะหุ้นส่วนจากกลุ่มประเทศที่อยู่นอก G20 และความจำเป็นของการพึ่งพาระหว่างภาคธุรกิจและภาครัฐ เพื่อสนับสนุนให้ภาคธุรกิจมีนวัตกรรม มีความคิดริเริ่ม และสร้างงาน รวมทั้งมีภาวะผู้นำในโลกยุคใหม่

๒.๔.๑.๖ การสร้างกลไกเพื่อรองรับความเสี่ยงของโลก ที่มีศักยภาพ เพื่อสร้างความตระหนัก เตรียมความพร้อมในการบรรเทาและจัดการกับความเสี่ยง ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีเครือข่าย ไม่มีระบบ หรือไม่มีกลไกใดๆ ที่สามารถจัดการกับความเสี่ยงได้ ดังนั้น การประชุมครั้งนี้จึงเป็นเวทีเพื่อแนะนำ Global Situation Space ซึ่งเป็นกลไกที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจและจัดการความเสี่ยงได้ในเชิงบูรณาการและแบบมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายมากขึ้น และที่ประชุมหวังว่าการประชุมครั้งนี้จะช่วยเพิ่มศักยภาพของผู้เข้าร่วมประชุมให้มีความเข้าใจและจัดการความเสี่ยงที่มีความซับซ้อนมากขึ้นได้

๒.๔.๒ ความเห็นและประเด็นอภิปราย

๒.๔.๒.๑ ในช่วงที่ผ่านมา บทบาทของภาคเอกชนและรัฐวิสาหกิจของไทยในเวทีหารือเศรษฐกิจโลกมีค่อนข้างน้อย ต้องส่งเสริมให้เข้ามามีส่วนรวมมากยิ่งขึ้น เพราะเป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ ซึ่งภาคเอกชนควรได้รับรู้ อย่งไรก็ดี ปัจจุบันรัฐวิสาหกิจได้เข้ามามีส่วนรวมมากขึ้น อาทิ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) และบริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยมีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้นในเวทีเศรษฐกิจโลก

๒.๔.๒.๒ การประชุมเวทีเศรษฐกิจโลกมีประเด็นที่สำคัญ ๓ เรื่อง ได้แก่ (๑) เรื่องความเชื่อมโยงระหว่างภูมิภาค (Interconnectivity) ซึ่งเรื่องนี้ได้มีการเร่งดำเนินการ โดยได้มีการเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มอนุภูมิภาคต่างๆ มากขึ้น ซึ่งเริ่มจากการเชื่อมโยงในกลุ่ม GMS และขยายมาเป็นการเชื่อมโยงในกลุ่มอาเซียน เช่น การเชื่อมโยงของกลุ่ม BIMSTEC กับกลุ่มอาเซียน เป็นต้น (๒) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโลก และ (๓) รูปแบบการเติบโตทางเศรษฐกิจใหม่ที่มุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก และในอนาคตมีแนวโน้มจะมุ่งเน้นการเป็นวิสาหกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise) ซึ่งประเทศไทยต้องวางแผนพัฒนาประเทศให้สอดคล้องไปในทิศทางดังกล่าวอย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพเพื่อให้ทันต่อกระแสการพัฒนาของโลก

๒.๔.๓ มติคณะกรรมการ กพข.

รับทราบผลการประชุมเวทีหาหรือเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum: WEF) ประจำปี ๒๕๕๔ ตามที่ สศช. เสนอ

๒.๕ ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ IMD 2010 สศช. ได้รายงานเรื่องดังกล่าวให้คณะกรรมการ กพข. ทราบ โดยมีผลการจัดอันดับฯ ความเห็นและประเด็นอภิปราย และมติคณะกรรมการ กพข. ดังนี้

๒.๕.๑ ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของสถาบันการจัดการนานาชาติ (International Institute for Management Development: IMD) 2010 สศช. รายงานผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศของ IMD เป็นเรื่องสืบเนื่องมาจากมติคณะกรรมการ กพข. เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ ที่มอบหมายให้ สศช. ติดตามข้อมูลตัวชี้วัดการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของไทย โดยใช้กรอบ IMD สรุปได้ดังนี้

๒.๕.๑.๑ ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยโดย IMD ปี ๒๕๕๓ อยู่ในลำดับที่ ๒๖ คงที่เท่ากับปี ๒๕๕๒ โดย (๑)สมรรถนะทางเศรษฐกิจ ปรับตัวดีขึ้นถึง ๘ อันดับจากอันดับที่ ๑๔ ในปี ๒๕๕๒ มาเป็นอันดับที่ ๖ ในปี ๒๕๕๓ (๒) ประสิทธิภาพของภาคเอกชน อันดับดีขึ้น ๕ อันดับจากลำดับที่ ๒๕ ในปี ๒๕๕๒ มาเป็นอันดับที่ ๒๐ ในปี ๒๕๕๓ (๓) ประสิทธิภาพของภาครัฐ ลดลง ๑ อันดับ จากอันดับที่ ๑๗ ในปี ๒๕๕๒ เป็นอันดับที่ ๑๘ ในปี ๒๕๕๓ (๔) โครงสร้างพื้นฐาน ลดลง ๔ อันดับ จากอันดับที่ ๔๒ ในปี ๒๕๕๒ มาอยู่ในอันดับที่ ๔๖ ในปี ๒๕๕๓ และเปรียบเทียบอันดับความสามารถในการแข่งขันของไทยกับกลุ่มประเทศอาเซียน พบว่าประเทศไทยดีกว่าประเทศอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์เท่านั้น แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรม (Innovation-Driven Economies) เช่น ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สิงคโปร์ และฮ่องกง พบว่า ในปี ๒๕๕๒ ประเทศไทยมีอันดับความสามารถในการแข่งขันที่ด้อยกว่าประเทศสิงคโปร์ทุกเรื่อง แต่ดีกว่าสหรัฐอเมริกาในเรื่องประสิทธิภาพภาครัฐ และดีกว่าญี่ปุ่นในเรื่องประสิทธิภาพภาครัฐ ประสิทธิภาพภาคเอกชน และสมรรถนะทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

๒.๕.๑.๒ จุดแข็งและจุดอ่อนในการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของไทย โดยมีจุดแข็งมีหลายด้าน เช่น การดูแลเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ การบริหารเศรษฐกิจมหภาคที่มีประสิทธิภาพ เป็นต้น แม้ว่าประเทศไทยจะมีจุดแข็งในหลายประเด็น แต่มีบางตัวชี้วัดลดลง เช่น การมีผลผลิตภาพการผลิตรวมอยู่ในกลุ่มท้ายของการจัดอันดับทั้งหมด สะท้อนถึงปัญหาเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการบริหารจัดการองค์การและการพัฒนานวัตกรรมของกระบวนการผลิตของไทย ทักษะ การลงทุนในการวิจัยและพัฒนา ตลอดจนการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

๒.๕.๑.๓ แนวทางแก้ไข โดยในเรื่องของความมั่นคงทางเศรษฐกิจควรให้ความสำคัญกับการปรับโครงสร้างระบบภาษีเพื่อกระตุ้นการลงทุนภาคเอกชน ในขณะที่การเพิ่มประสิทธิภาพของภาครัฐ ควรเร่งพัฒนาสถาบันของประเทศอย่างจริงจัง โดยน้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาสถาบันให้เป็นที่ยอมรับ และการพัฒนาประสิทธิภาพของภาครัฐควรเน้นการยกระดับประสิทธิภาพการลงทุนและคุณภาพผลิตภัณฑ์ และ

พัฒนาสมรรถนะและทักษะแรงงาน เป็นต้น นอกจากนี้ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ต้องเร่งพัฒนาต่อยอดงานวิจัยเพื่อใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ ควบคู่กับการสร้างระบบคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา เป็นต้น

๒.๕.๒ ความเห็นและประเด็นอภิปราย

๒.๕.๒.๑ ประเทศมาเลเซียมีดัชนีวัดอันดับความสามารถในการแข่งขันดีขึ้นอย่างก้าวกระโดดในหลายตัวชี้วัด ซึ่งมีปัจจัยสำคัญที่คาดว่าทำให้ประเทศมาเลเซียประสบความสำเร็จ คือประเทศมาเลเซียมีการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจในระยะยาว โดยมีการวิเคราะห์และจัดทำแผนพัฒนาเป็นการเฉพาะในแต่ละรัฐ รวมทั้งมีการกำหนดบทบาทของภาคเอกชน โดยเฉพาะเอกชนรายใหญ่ในการเข้ามามีส่วนรวมในการพัฒนา และกำหนดบทบาทของภาครัฐในการให้สนับสนุนไว้อย่างชัดเจน ตลอดจนมีการจัดทำตัวชี้วัด แผนการติดตามประเมินผล และแนวทางแก้ไขปัญหาเพื่อให้การดำเนินการบรรลุตามเป้าหมายของแผน และความมีเสถียรภาพของภาคการเมืองภายในประเทศมาเลเซีย ทำให้การขับเคลื่อนนโยบายสามารถดำเนินการได้อย่างต่อเนื่อง

๒.๕.๒.๒ อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตว่า ข้อมูลที่องค์การระหว่างประเทศใช้ในการจัดอันดับความสามารถส่วนใหญ่ได้มาจากแบบสำรวจความคิดเห็น ซึ่งผลที่ได้ อาจไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง โดยเฉพาะกรณีประเทศมาเลเซียที่มีอันดับดีขึ้น อาจเกิดจากความรู้สึกเชื่อมั่นต่อแผนที่ประเทศมาเลเซียจัดทำแต่ไม่ได้ประเมินจากผลลัพธ์ในทางปฏิบัติที่เกิดขึ้นจริง เพราะประเทศมาเลเซียเพิ่งเริ่มจัดทำแผน ควรให้ สศช. ศึกษาในรายละเอียดของแต่ละปัจจัยให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และในการจัดทำแผนพัฒนาประเทศไทยควรมีความชัดเจน และต้องมีการสื่อสารประชาสัมพันธ์ต่อสาธารณะให้มากขึ้น

๒.๕.๓ มติคณะกรรมการ กพข.

รับทราบผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ IMD 2010 และมอบหมายให้ สศช. รับไปศึกษาในรายละเอียดของแต่ละปัจจัยในการจัดอันดับให้มีความชัดเจนมากขึ้น

๒.๖ ผลการจัดอันดับ The Ease of Doing Business 2011 สศช. ได้ รายงานเรื่องดังกล่าวให้คณะกรรมการ กพข. ทราบ โดยมีผลการจัดอันดับ The Ease of Doing Business 2011 ความเห็นและประเด็นอภิปราย และมติคณะกรรมการ กพข. ดังนี้

๒.๖.๑ ผลการจัดอันดับ The Ease of Doing Business 2011 สศช. รายงานว่า ประเทศไทยได้รับการจัดอันดับให้อยู่ในอันดับที่ ๑๙ จาก ๑๘๓ ประเทศ ลดลงจากปีที่แล้วอยู่ที่ ๑๖ จาก ๑๘๓ ประเทศ โดยสาขาปรับตัวดีขึ้น คือ การขอใบอนุญาตก่อสร้างและการปิดกิจการ และสาขาที่ปรับลดลง ได้แก่ การเริ่มต้นธุรกิจ การจดทะเบียนทรัพย์สิน การได้รับสินเชื่อ การชำระภาษี ซึ่งมีสาเหตุที่สำคัญคือ

๒.๖.๑.๑ ต่างประเทศมีการพัฒนากระบวนการของเริ่มต้นดำเนินธุรกิจ โดยนำระบบอิเล็กทรอนิกส์มาในทุกกระบวนการ อย่างไรก็ตามประเทศไทยได้เริ่มดำเนินการในเรื่อง Single Point (จุดให้บริการที่ผู้ประกอบการสามารถยื่นขอจดทะเบียนจัดตั้งนิติบุคคล ขอเลขประจำตัวผู้เสียภาษี และเลขทะเบียนนายจ้าง ได้ที่กรมพัฒนาธุรกิจการค้า แบบจุดเดียวเบ็ดเสร็จ) ตั้งแต่

เดือนมิถุนายน ๒๕๕๓ รวมทั้งการจัดตั้งศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน (One Start One Stop Investment Center : OSOS) มิได้ถูกใช้ประกอบการจัดอันดับในรอบนี้

๒.๖.๑.๒ รัฐบาลได้ประกาศยกเลิกนโยบายการลดอัตราค่าธรรมเนียมในการโอนทรัพย์สินในปี ๒๕๕๓ ส่งผลให้ต้นทุนในการดำเนินธุรกิจเพิ่มขึ้น

๒.๖.๑.๓ ไทยขาดข้อมูลจากผู้ค้าปลีกและบริษัทผู้ให้บริการสาธารณูปโภค ทำให้ผู้ประกอบการไม่ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมในการตัดสินใจทำธุรกรรมต่าง ๆ

๒.๖.๑.๔ ยังมีจำนวนครั้งในการชำระภาษี และจำนวนภาษีที่ต้องชำระหลากหลายประเภทเป็นจำนวนมาก และแยกหน่วยงานในการจัดเก็บ (๒๓ ครั้งต่อปี และ ๒๖๔ ชั่วโมงต่อปี) ก่อให้เกิดความยุ่งยากในการประกอบธุรกิจ

๒.๖.๒ ความเห็นประเด็นอภิปราย

๒.๖.๒.๑ ควรมีการปรับปรุงระบบการเก็บภาษีของประเทศไทยให้ทันสมัยมากขึ้น เช่น การชำระภาษีออนไลน์ ซึ่งจะทำให้เก็บภาษีได้มากขึ้น ปัจจุบัน ระบบการชำระภาษีของประเทศไทยยังล้าสมัย และซับซ้อน จึงทำให้มีความยุ่งยากในการชำระภาษี

๒.๖.๒.๒ ข้อมูลเครดิตในกรณีของประเทศไทยจะพิจารณาพฤติกรรมของการบริหารสินเชื่อของธุรกิจ โดยเฉพาะธุรกิจ SMEs สำหรับประเทศอื่นๆ ได้มีการเก็บข้อมูลของการชำระค่าสาธารณูปโภครวมไว้ใน credit bureau ด้วย ซึ่งประเทศไทยถือว่าข้อมูลการชำระค่าสาธารณูปโภคไม่เกี่ยวกับข้อมูลเครดิต

๒.๖.๒.๓ การจัดอันดับ The Ease of Doing Business 2011 ของธนาคารโลก ไม่ได้รวมเศรษฐกิจนอกระบบ ซึ่งเศรษฐกิจนอกระบบมีความสำคัญต่อประเทศไทยมาก

๒.๖.๒.๔ ควรศึกษาวิธีการจัดอันดับความสะดวกในการประกอบธุรกิจของธนาคารโลกในรายละเอียด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงอันดับให้ดีขึ้น รวมทั้งควรศึกษาระบบการดำเนินการอำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจของประเทศที่อยู่ในอันดับสูงๆ เพื่อใช้เทียบเคียง (Benchmarking)

๒.๖.๓ มติคณะกรรมการ กพข.

รับทราบผลการจัดอันดับ The Ease of Doing Business 2011 และมอบหมายให้ สศช. ประสานกับธนาคารโลก เพื่อศึกษาวิธีการจัดอันดับความสะดวกในการประกอบธุรกิจในรายละเอียดและใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงอันดับฯ ของไทยให้ดีขึ้นต่อไป

๒.๗ ผลการสัมมนาเรื่อง “การจัดอันดับความสามารถทางการแข่งขันของประเทศไทย โดย IMD” สศช. ได้รายงานเรื่องดังกล่าวให้คณะกรรมการ กพข. ทราบ โดยมีผลการสัมมนาฯ ความเห็นและประเด็นอภิปราย และมติคณะกรรมการ กพข. ดังนี้

๒.๗.๑ ผลการสัมมนาเรื่อง “การจัดอันดับความสามารถทางการแข่งขันของประเทศไทย โดย IMD สศช. รายงานผลการสัมมนาเรื่อง การจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยโดย IMD จัดโดยคณะกรรมการร่วมภาคเอกชน ๓ สถาบัน (กกร.) ร่วมกับสมาคม

การจัดการธุรกิจแห่งประเทศไทย และ สศช. เพื่อให้ความรู้ความเข้าใจแก่ภาคเอกชนในการให้ข้อมูลแก่หน่วยงานจัดอันดับฯ เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ณ โรงแรมสวิสโฮเทล นายเลิศปาร์ค ถนนวิทยากรุงเทพฯ มีผู้เข้าร่วมประชุม ๑๓๗ คน (ภาครัฐ ๑๐๕ คน ภาคเอกชน ๓๒ คน) ซึ่งเป็นการดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๔ ที่เห็นชอบตามมติคณะกรรมการ กรอ. ครั้งที่ ๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ สรุปได้ ดังนี้

๒.๗.๑.๑ นายไตรรงค์ สุวรรณคีรี รองนายกรัฐมนตรี
ในฐานะประธานกรรมการ กพข. กล่าวเปิดการสัมมนาโดยสรุปคือ ในปี ๒๕๕๓ IMD ได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของไทยไว้อันดับที่ ๒๖ (จาก ๕๘ ประเทศ) ไม่เปลี่ยนแปลงจากปี ๒๕๕๒ ในขณะที่เวิลด์ อีโคโนมิก ฟอรัม (WEF) ปรับลดอันดับความสามารถในการแข่งขันจากอันดับที่ ๓๖ เป็นอันดับที่ ๓๘ (จาก ๑๓๙ ประเทศ) ในปี ๒๕๕๓ และธนาคารโลกปรับลดอันดับความยาก-ง่ายในการประกอบธุรกิจในประเทศไทยจากอันดับที่ ๑๖ ในปี ๒๕๕๒ เป็นอันดับที่ ๑๙ (จาก ๑๘๓ ประเทศ) ในปี ๒๕๕๓ ดังนั้นการให้ข้อมูลทางสถิติโดยภาครัฐ ควรคำนึงถึงการให้ข้อมูลที่ถูกต้อง ทันสมัย และครบถ้วน ในขณะที่ภาคเอกชนควรสละเวลาในการตอบแบบสอบถามอย่างรอบคอบและอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริง

๒.๗.๑.๒ ผู้ทรงคุณวุฒิของ TMA ได้บรรยายพิเศษเรื่อง
ความสำคัญของการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยกล่าวถึงความสำคัญและวิธีการสถานภาพและแนวทางการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

๒.๗.๑.๓ ผู้แทนจาก สศช. สำนักงานคณะกรรมการการ
อุดมศึกษา สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสมาคมธนาคารไทย ได้อภิปรายเรื่อง เป้าหมายของการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศ จากอันดับที่ ๒๖ ในปี ๒๕๕๓ (ค.ศ.๒๐๑๐) เป็นอันดับที่ ๑๖ ในปี ๒๕๕๘ (ค.ศ. ๒๐๑๕) สรุปว่าความเป็นไปได้ในการบรรลุเป้าหมาย ปี ๒๕๕๘ อาจเป็นไปได้ยาก เพราะเป้าหมายการปรับโครงสร้างการผลิตของไทยไม่ชัดเจน คุณภาพการศึกษาต่ำ มีกฎหมายและกฎระเบียบภาครัฐล้าสมัย ดังนั้นจึงมีข้อเสนอแนะในการขับเคลื่อนการพัฒนา ดังนี้ (๑) ต้องให้ข้อมูลที่ถูกต้อง ทันสมัย และครบถ้วน พร้อมทั้งให้ความเห็นต่อสถานการณ์ด้านการแข่งขันของประเทศบนพื้นฐานของข้อเท็จจริง แก่สถาบันการจัดอันดับ (๒) ปรับปรุงพัฒนาปัจจัยที่ประเทศไทยมีคะแนนต่ำอย่างต่อเนื่อง (๓) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้พร้อมรับกับบริบทการแข่งขันใหม่ (๔) ปรับเป้าหมายด้านการผลิตของประเทศให้มีความชัดเจน (๕) ปรับเปลี่ยนทัศนคติการทำงานเชิงหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจ โดยมองผลประโยชน์ของชาติเป็นหลัก และ (๖) ปรับปรุงกฎหมาย กฎเกณฑ์ที่ล้าสมัย และปฏิรูปกลไกภาครัฐ ให้สอดคล้องกับบริบททางธุรกิจในปัจจุบัน

๒.๗.๒ ความเห็นและประเด็นอภิปราย

๒.๗.๒.๑ ผลจากการจัดสัมมนาดังกล่าวเป็นประโยชน์
ต่อปรับปรุงการให้ข้อมูลของทั้งภาครัฐและเอกชนมาก เพราะทำให้ทั้งภาครัฐและเอกชนเข้าใจ เห็นความสำคัญ และผลกระทบของการให้ข้อมูล ปัจจุบันการจัดอันดับของ IMD และ WEF ที่อาจจะมีความคลาดเคลื่อน ส่วนหนึ่งเกิดจากหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนไม่ได้ให้ความสำคัญ โดยเฉพาะในเรื่องของ

/การตอบ...

การตอบแบบสอบถามซึ่งจะต้องเป็นผู้บริหารที่มีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการและปัจจัยในการดำเนินธุรกิจอย่างแท้จริงเป็นผู้ตอบ

๒.๗.๒.๒ เห็นควรศึกษาในรายละเอียดเชิงลึกของการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย โดย IMD และ WEF เพราะผลจากการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ IMD อาจจะมีการคลาดเคลื่อน และหลายประเด็นไม่น่าเป็นไปได้ เช่น ประเทศไทยมีประสิทธิภาพภาครัฐดีกว่าสหรัฐอเมริกา และดีกว่าญี่ปุ่นในเรื่องประสิทธิภาพภาครัฐ ประสิทธิภาพภาคเอกชน และสมรรถนะทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

๒.๗.๒.๓ เห็นควรเร่งแก้ไขปัญหาคูณภาพการศึกษาต่ำ โดยเฉพาะด้านทักษะทางภาษา เนื่องจากประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะเกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งจะทำให้การแข่งขันทางด้านแรงงานมีความรุนแรงมากขึ้น

๒.๗.๓ มติคณะกรรมการ กพข.

รับทราบผลการสัมมนาเรื่อง “การจัดอันดับความสามารถทางการแข่งขันของประเทศไทย โดย IMD” ตามที่ สศช. เสนอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำกราบเรียนนายกรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาอนุมัตินำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบต่อไปด้วย จะขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายอาคม เติมพิทยาไพสิฐ)

เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
กรรมการและเลขานุการ
คณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย

สำนักพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๔๐๘๕ ต่อ ๓๖๐๐, ๓๓๓๓

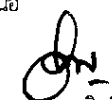
โทรสาร ๐ ๒๒๘๑ ๑๘๒๑

E-mail marayart@nesdb.go.th

ที่ นร๐๕๐๖/๑๓๕๘/ท
๓๖. ๙ ๗๑. ๕๕

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี

เลขา-สศช. กรรมการและเลขานุการ กกก. พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยขอให้ผลการประชุมคณะกรรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย ครั้งที่ ๑/๒๕๕๔ ส่นอ. ครม. ทราบ
จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติให้นำเรื่องนี้เสนอ ครม. ทราบตามที่เลขา-สศช. กรรมการและเลขานุการ กกก. พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเสนอ

(นายอาพน กิตติอำพน)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๐๙๗๙

(นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ)
นายกรัฐมนตรี
✓ น.น.ท.

สสค. (๐๖)๐๒
หมายเหตุ เรื่องนี้ ครม. ได้หยิบยกขึ้นเป็นเรื่องพิจารณา

นรณ. 247
เข้า ๑ น.ค. ๕4
ออก ๑ พ.ค. ๕4